

Embodied CHRISTIAN DUARTE Foto Anna van Kooij

uitdrukt, kan het vlees zichtbaar worden in het onstoffelijk zintuiglijke gebeuren, is er een mogelijkheid om voelen te ervaren wanneer de tastzins ons wordt ontzegd. We zien om aan te raken, en bewegen om te voelen, en horen om te verdwijnen ondanks onze aanwezigheid.

Vergeleken met *Closer* gaat *Embodied* met het vleeselijke van de beweging om op een fysieke en lichamelijke manier. Lichamen komen tot wrijving, tot een gewelddadige strijd tussen actieve manipulators en passieve 'weerstandigen', of tussen de beweging en de vloer. Wat hier in de eerste plaats op het spel staat is een poging om lichaamsdelen te onderzoeken op hun capaciteit tot autonome expressie. Duarte vindt een soort beweging uit die zich aankondigt als de wil die rechtstreeks geprojecteerd wordt op verschillende lichaamsdelen, eerder dan beweging die ontstaat door controle van de geest of een holistische concept van het organisme. Deze 'alsof'-situatie toont beweging waarvan de coördinatie is losgekoppeld van het lichaam, en lichaamsdelen die op een figuratieve wijze strijden om de bovenhand in de onmogelijke quest naar de intelligentie van het lichaam zelf.

... of vermonsterlijkt?

Closer en *Embodied* zetten hun medium op een specifieke manier in, omdat in deze performances telkens op een andere manier een situatie wordt gecreëerd waarin de toeschouwer steeds opnieuw geconfronteerd wordt met een ander krachtveld, andere gewaarwordingen en andere affecten door de constructie van de beweging. *Flatland* van Patricia Portela en *Already Played Tomorrow* van Carlos Pez zoeken het specifieke in het 'ver-monsteren' van het medium performance. Met vermonsteren doel ik op het verbindende vermogen van het monster, op de assemblages en connecties tussen heterogene elementen (in media, genres, vormen) die niet leiden tot het ontstaan van een nieuwe soort die zichzelf kan reproduceren. *Flatland* maakt gebruik van media als boek, film, tekstanimatie en live performance in een voorstelling die overgaat van het scherm naar een stem zonder lichaam en uiteindelijk in de lijfelijk aanwezige acteur die voor het scherm verschijnt. Het eenvoudige, misschien zelfs merkwaardige idee waar de voorstelling uit voortkomt is het verhaal van een 2D-man die zich realiseert dat hij een